

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: W. X.**, zastoupena Mgr. Danielem Maškem, advokátem, se sídlem Praha 6, Na Štáhlavce 16, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2005, č. j. OAM - 478/LE - 01 - 07 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2005, č. j. 46 Az 62/2005 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Právnímu zástupci žalobkyně, Mgr. Danielu Maškovi, advokátovi, se sídlem Praha 6, Na Štáhlavce 16, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1279,30 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž jí nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, 13 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a ani na ni nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), především zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Ve věcech azylu se novou úpravou institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) kasační stížnost stává mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, který byl do soudního řádu správního zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu provedl Nejvyšší

správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (srovnej www.nssoud.cz). Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), chápe tedy Nejvyšší správní soud jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon.* To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.)

apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Přijatelnost je prostředním krokem v přezkumu kasační stížnosti ve věcech azylu Nejvyšším správním soudem. Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem naznačeným výše zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, neboť výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Na základě shora uvedených obecnějších úvah Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s její námitkou směřující proti podle jejího názoru nedostatečnému posouzení existence či neexistence překážek vycestování správním úřadem, zejména pak v souvislosti s tvrzeným ohrožením ze strany drogově závislého manžela, a dále namítá, že v této věci je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. K argumentaci stěžovatelky může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace § 91 zákona o azylu se zabýval obsáhle již ve své předchozí rozhodovací činnosti. S ohledem na námitku rozsahu a způsobu posouzení existence překážek vycestování krajským soudem je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, www.nssoud.cz, k otázce meritorních důvodů pro existenci překážek vycestování v případech analogických případu stěžovatelčině (tedy obava z pronásledování ze strany soukromé osoby) se Nejvyšší správní soud vyslovil zejména v rozsudku ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, dne 27. 8. 2003, či v rozsudku č. j. 4 Azs 7/2003 - 60. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Krajský soud se prima facie v napadeném usnesení přitom nikterak neodchyluje od výkladu podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal proto ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 62/2005 - 42 ze dne 14. 12. 2005 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Daniel Mašek. Ustanovený právní zástupce stěžovatelky dopisem ze dne 15. 6. 2006 k výzvě Nejvyššího správního soudu sdělil, že ve věci provedl dva úkony právní pomoci, a to převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a písemné podání soudu ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky.

Dále osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Vedle toho sdělil, že se mu nepodařilo stěžovatelku zastihnout, proto nemohl provést první poradu ve věci s klientem. Závěrem navrhl, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 2320,50 Kč. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemůže sdílet zástupcem podaný výčet úkonů právní pomoci, neboť převzetí a příprava zastoupení ve věci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu předpokládá první poradu s klientem. Ta uskutečněna nebyla, byť ne z viny ustanoveného zástupce. Stejně tak nevidí důvod k aplikaci § 15a advokátního tarifu, který při výpočtu své odměny ustanovený zástupce použil, neboť jeho věcná působnost se týká zastupování v řízení trestním. S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, společně s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč. Protože ustanovený právní zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 204,30 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada v celkové výši 1279,30 Kč. Pro zaplacení této částky Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu